

de bedrijven en de economische groeivertraging, maar wel met een actualisatie van de goudvoorraden. De Chinese centrale bank bericht, in tegenstelling tot andere centrale banken, zelden over zijn goudvoorraden. De laatste update dateerde van april 2009 en toen bedroeg de voorraad 1054 ton. Vorige maand verraste de PBOC de markt met de mededeling dat de goudvoorraad was toegenomen naar 1658 ton. Een groei van iets meer dan 600 ton of 57 procent in 6 jaar. China is samen met India de grootste invoerder van fysiek goud en ook al jarenlang de grootste producent met een jaarlijkse output van meer dan 400 ton. Vooraf circuleerden overigens (veel) hogere cijfers over de Chinese goudvoorraad en de markt reageerde

dan ook ontgoocheld. Verschillende waarnemers wijzen er echter op dat andere Chinese staatsinstellingen eveneens goud verzamelen, dat voorlopig niet in de statistieken terugkomt. De onduidelijkheid rond de Chinese goudvoorraden blijft dus bestaan.

MONETAIRE FUNCTIE

De vraag die (potentiële) goudinvesteerders zich moeten stellen, is wat de recente neerwaartse prijsbeweging te betekenen heeft in het bredere monetaire verhaal. Goud is geen gewone grondstof in de zin dat de prijs niet door het fysieke (on)evenwicht tussen vraag en aanbod wordt bepaald. Goud is een metaal met een rijke monetaire geschiedenis waarvan de monetaire rol door de eeuwen heen voort-

durend wijzigde. Sinds het officiële einde van het Bretton Woods systeem waarbij dollarreserves niet langer (gedeeltelijk) omgewisseld konden worden in goud, heeft het metaal officieel geen monetaire rol meer. Niettemin beschikken de centrale banken nog steeds over een aanzienlijke hoeveelheid goud die sinds enkele jaren zelfs wordt uitgebreid. In bepaalde landen bestaat zelfs meer dan de helft van de valutareserves uit goud. Het edelmetaal geldt als strategische reserve voor het moment dat het zijn rentree zal maken als belangrijke monetaire waarde. Wanneer dat is, valt op dit moment niet te zeggen. Duidelijk is wel dat de recente prijsdaling tot onder 1100 dollar voor centrale bankiers weinig relevantie heeft gezien de zeer

lange horizon die ze hanteren met deze voorraad.

En er zijn meer partijen die weinig belang hechten aan een hogere goudprijs of juist hopen op een verdere verlaging. Speculatieve investeerders zitten momenteel short (= speculeren op een verdere prijsdaling) op goudtermijncontracten terwijl beleggers die bewust fysiek goud kopen (verschillende centrale banken en private investeerders) er geen bezwaar tegen hebben dat ze dit tegen lagere prijzen kunnen doen.

ZWAAR

Goudwinningsbedrijven en hun aandeelhouders hebben het daarentegen erg zwaar. Indexen die de koersen van goudmijnaandelen schaduwen, zoals de HUI- en XAU-index, staan op de laagste niveaus in meer dan tien jaar tijd. Individuele bedrijven doen het nog slechter. Een groot concern als AngloGold Ashanti was nooit eerder zo goedkoop op de beurs, terwijl de koers van het aandeel van 's werelds grootste goudproducent Barrick Gold terug is op het niveau van 1990. Goudproducenten die minder dan de helft van de boekwaarde noteren, zijn tegenwoordig eerder regel dan uitzondering. Gezien de afwezigheid van drijvende krachten achter een stijgende goudprijs zal die situatie op korte termijn eerder verder verslechteren dan beter worden.

OVER DE AUTEUR

- **Koen Lauwers is onafhankelijk financieel analist, gespecialiseerd in grondstoffen**
- **Lauwers heeft geen belangen in genoemde producten en bedrijven**